

Arrest

nr. 69 546 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (verzoeker) en X (verzoekster), die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 21 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VAN IMPE, die loco advocaat K. KEERSMAEKERS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers zijn volgens hun verklaringen op 9 februari 2011 België binnengekomen en hebben dezelfde dag asiel aangevraagd.

1.2. De commissaris-generaal heeft aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd bij beslissing van 25 juli 2011, verstuurd op 25 juli 2011.

1.3. De bestreden beslissing van verzoeker geeft de feiten als volgt weer:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnische Roma, geboren te Prishtina, woonachtig te Kosovo Polje, en beschikt u over de Kosovaarse nationaliteit. U bent geboren te Prishtina maar groeide op en woonde steeds te Kosovo Polje. Na uw geboorte werd u geregistreerd op naam van uw tante aangezien uw ouders zelf niet geregistreerd waren. Tot 1999 woonde u samen met uw ouders, grootvader, 3 broers en zus te Kosovo Polje. Toen u op een gegeven moment in 1999 terug kwam na het spelen met vrienden

bleek dat uw volledig gezin het huis had verlaten omdat ze bedreigd werden door gemaskerde mannen. Sindsdien hoorde u nooit meer iets van uw familie. U werd vervolgens grootgebracht door de burens en in 2005 ging u alleen wonen in uw ouderlijk huis. U verklaarde sinds 1999 altijd problemen te hebben gehad. De Albanezen en Serviërs scholden u uit op straat, u had geen recht op documenten en uw kinderen konden niet naar school. In juli of augustus 2010 kwamen een aantal gemaskerde mannen uw huis binnen, ze waren gewapend en spraken zowel Albanees als Servisch. Ze beschuldigden u ervan een spion te zijn voor zowel de Serviërs als de Albanezen. Ze bedreigden u met uw leven indien u het land niet zou verlaten. Sindsdien kon u bijna niet meer buiten komen. U verklaarde ook nog één van de enige overgebleven Roma te zijn in Kosovo Polje. U verliet Kosovo Polje op 6 februari 2011 en kwam in België aan op 9 februari 2011, diezelfde dag nog vroeg u asiel aan. Ter staving van uw asielrelaas legde u een Kosovaarse geboorteakte neer, uitgereikt te Prishtina op 19 juli 2010.”

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing van verzoekster geeft de feiten als volgt weer:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnische Roma, geboren te Prishtina, woonachtig te Kosovo Polje, en beschikt u over de Kosovaarse nationaliteit. U zou Kosovo hebben verlaten samen met uw man uit vrees voor de gemaskerde mannen die omstreeks juli of augustus 2010 jullie huis binnendrongen en wegens de discriminatie die jullie als Roma ondergaan. U haalt dezelfde reden als die door uw man in het kader van zijn asielaanvraag werden aangehaald (vrees voor Serviërs en Albanezen en algemene discriminatie). Zelf zou u geen enkele andere reden hebben gehad om Kosovo te verlaten. U verliet Kosovo Polje op 6 februari 2011 en kwam in België aan op 9 februari 2011, diezelfde dag nog vroeg u asiel aan. U legde geen enkel document neer ter staving van uw asielrelaas.”

Verzoekster betwist dit feitenrelaas niet.

1.5. De bestreden beslissingen stellen dat verzoekers er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat ze een gegronde vrees hebben voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aan de geboorteakte van verzoeker kan geen bewijswaarde worden gehecht omdat de noodzakelijke stempel van de gemeente waar de akte werd uitgegeven ontbreekt. Verzoekers hebben geen enkel geldig bewijs voorgelegd dat hun recente verblijf gedurende de laatste jaren in Kosovo Polje, hun Kosovaarse nationaliteit, hun identiteit en hun vervolgingsrelaas kan staven. Verzoeker gaf aan dat hij als Roma geen recht had op documenten in Kosovo Polje, wat echter haaks staat op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat leden van de Roma-gemeenschap door verschillende verenigingen actief kunnen geholpen worden bij de registratie in het bevolkingsregister en bij de afgifte van documenten. Het lijkt niet aannemelijk dat twee partijen die verzoeker ervan beschuldigen voor de ander, de aartsvijand, te hebben gespioneerd zich zouden groeperen en samen verzoekers huis zouden binnenvallen om hem te bedreigen. In Kosovo worden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten meer voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat ze de laatste jaren voor een langere tijd in Kosovo Polje hebben verbleven. De geloofwaardigheid van hun beweerde onafgebroken recent verblijf in Kosovo Polje wordt namelijk op de helling gezet door hun zeer beperkte, bijna onbestaande kennis van de huidige lokale situatie. Uit informatie van het CGVS blijkt dat er voor Roma-kinderen verschillende mogelijkheden bestaan om onderwijs te volgen. Mondelinge beledigingen kunnen niet zo ernstig worden genoemd dat ze oplopen tot vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of tot ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging.

2. Over de gegrondheid van het beroep

De Raad is van mening dat verzoekers niet kunnen worden erkend als vluchteling en dat ze niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming. Verzoekers maken immers hun beweerde nationaliteit en herkomst niet aannemelijk.

De commissaris-generaal heeft terecht geoordeeld dat aan verzoekers geboorteakte geen bewijswaarde kan worden gehecht omdat de noodzakelijke stempel van de gemeente waar de akte werd uitgegeven ontbreekt. Verzoekers hebben bijgevolg geen enkel geldig bewijs voorgelegd van hun beweerde

identiteit, nationaliteit en verblijf. Aan hun verzoekschrift hebben verzoekers fotokopieën toegevoegd van hun identiteitskaarten. Hieraan kan echter evenmin bewijswaarde worden gehecht. Fotokopieën zijn immers gemakkelijk door knip- en plakwerk te vervaardigen. Bovendien heeft verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard dat hij nooit in het bezit is geweest van identiteitsdocumenten (verklaring DVZ, nummer 21). Ook tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dat hij enkel een geboorteakte had en geen andere identiteitsdocumenten (gehoorverslag CGVS, 7 en 8). Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal had verstaan dat men hem vroeg of hij over een 'paspoort' beschikte, wat niet het geval is. Uit het gehoorverslag blijkt echter dat men hem uitdrukkelijk vroeg of hij in Kosovo een identiteitskaart of een paspoort had en dat hij antwoordde dat hij niets anders had dan een geboorteakte (gehoorverslag CGVS, 8). Ook verzoekster verklaarde zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het Commissariaat-generaal dat zij nooit in het bezit is geweest van identiteitsdocumenten (verklaring DVZ, nummer 21; gehoorverslag CGVS,3).

Verder heeft de commissaris-generaal ook terecht geoordeeld dat verzoekers hun beweerde verblijf in Kosovo niet aannemelijk hebben gemaakt. De commissaris-generaal stelde over verzoeker het volgende: *“Zo verklaarde u dat er zich in Kosovo Polje geen Roma vertegenwoordigers noch Roma organisaties bevinden (CGVS, pp. 11-12), u zou een van de enige overgebleven Roma zijn (CGVS, p. 15) en er zouden Ashkali zijn die zich voordoen als Roma en zich verenigen in een valse Roma vereniging met het oog op verkrijgen van buitenlandse hulp. Dit terwijl echte Roma geen recht zouden hebben op deze hulp. (CGVS, p. 9, p. 11). Deze verklaringen staan echter haaks op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat in de gemeente Kosovo Polje verschillende Roma verenigingen actief zijn. Zo heb je er de Roma partij PREBK (United Democratic Party of Roma of Kosovo) en zijn er ook twee Roma actief binnen de gemeentelijke instellingen, Femi Gashi, de lokale Roma leider en lid van het “comité van de gemeenschappen” en Muharrem Berisha ambtenaar bij het “bureau van de gemeenschappen.” Beide instellingen spelen een belangrijke rol in de bescherming van de rechten van de minderheden binnen de gemeente. Van beide personen had u nog nooit eerder gehoord. Ook de in Kosovo Polje actieve Roma organisaties “Fidan Lahu” en “Balkan Sunflowers” kwamen u niet bekend voor (CGVS, pp. 11-12). Indien u inderdaad de afgelopen jaren in Kosovo Polje had gewoond dan had u deze personen en organisaties die zich inzetten voor de Roma-gemeenschap zeker moeten kennen”*. Over verzoekster stelde de commissaris-generaal het volgende: *“Zij kan slechts in zeer vage termen spreken over Kosovo Polje, zoals dat er mooie huizen zijn en dat het groot is. Zij kent geen dorpen in de omgeving en kan geen publieke gebouwen of andere kenmerkende plaatsen situeren. Zij heeft geen kennis over de Roma-organisaties en weet niet wie de leiders van de Romagemeenschap zijn, terwijl deze zeer belangrijk zijn in de Romagemeenschap. Hoewel zij de namen al zou hebben gehoord kent zij de organisaties UNMIK, KFOR en EULEX niet, terwijl deze de afgelopen jaren alom tegenwoordig waren in het straatbeeld van Kosovo”*. Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat verzoeker met psychische problemen kampt, dat ze niet meer buiten durfden komen en hierdoor het contact met de buitenwereld verloren en dat ze geen scholing hebben genoten. De Raad stelt echter vast dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij psychische problemen heeft. Bovendien mag van verzoekers toch verwacht worden dat ze een betere kennis hebben van de plaats waar ze altijd gewoond hebben, ongeacht hun beperkte scholing en hun angst om buiten te komen.

De vaststelling dat verzoekers de waarheid niet vertellen over waar ze voor hun vertrek naar België verbleven, is van belang om de hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te beoordelen. Het risico op vervolging en op ernstige schade moeten beoordeeld worden ten aanzien van het land waarvan verzoekers de nationaliteit bezitten. Er is echter geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Bovendien verliezen verzoekers hun belang om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen, als blijkt dat ze reeds in een ander land als vluchteling erkend zijn of in een andere lidstaat van de Europese Unie subsidiaire bescherming of een daaraan gelijkwaardige bescherming hebben verkregen. Een asielzoeker die over zijn herkomst ongeloofwaardige verklaringen aflegt, maakt dus niet aannemelijk dat hij vluchteling is of nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat ze gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER